

[Valbak.]

at den sikres et bestemt forhold til lønarbejdernes gennemsnitlige disponible indkomst. Det andet er en rationelt opbygget tillægspension, der skal give den enkelte et beløb oven i den almindelige pension, som er afstemt efter hans individuelle forhold, herunder hans indbetalinger til systemet. Jeg ved, at regeringen har tanker i samme retning, men regeringens forslag blokerer opbygning af et sådant system.

Min konklusion er et forslag til regeringen: smid den gammeldags regnemetode over bord, som man har brugt til at finde frem til en ændring af grundbeløbet på det skæve tidspunkt, og som, hvad værre er, binder til at anvende den igen. Finder regeringen så, at der i år er råd til at afsætte ekstraordinære beløb til pensionisterne, og det gør man, så har vi et forslag at sætte i stedet for det foreliggende forslag — det har allerede været antydet af flere tidligere ordførere i dag — det er et forslag med perspektiv i, det er et forslag, som ikke blokerer for den løsning af vort pensionssystem, som jeg omtalte før, det er et forslag, som endda er en lille mursten på vejen til dette system, hvis man vil den vej, et forslag, som til overmål har den kvalitet, at socialdemokratiet i valgkampen også har lovet sine vælgere det, som vi har det, et forslag, som mange pensionister sukker efter at få gennemført. Kort sagt: en mildnelse, en begyndende aftrapning af de store fradrag, som gøres i pensionen selv i tilfælde af ret små biindtægter.

Vi prioriterer løsningen af fradragsproblemet højt sammen med afskaffelsen af ægteparpensionen, som koster 200 mill. kr. alene. Kan vi forhandle på det grundlag som et alternativ til regeringens grundbeløbsforslag?

Kurt Brauer: Det betragtes med tilfredshed i socialistisk folkeparti, at ministeren nu påtager sig en høringspligt i forholdet til pensionisternes organisationer. Mit parti har rejst kravet for et par år siden, og pensionistorganisationerne har haft kravet på dagsordenen i meget, meget lang tid, det kan derfor godt undre, at man ikke har gennemført ordningen for længe siden. Jeg tror, det kan være, fordi der har hersket en vis begrebsforvirring. Jeg tror, at det forhold, at

der har været rejst krav om en forhandlingsret, har skabt denne begrebsforvirring, for netop dette ord „forhandlingsret“ er jo værdiladet. Ordet kendes igen fra arbejdsmarkedet, hvor visse organisationer er forhandlingsberettigede på medlemmernes vegne og har en deraf flydende forhandlingsret over for modparten på arbejdsmarkedet og en deraf flydende aktionsmulighed. Da man nu er blevet ved med at sige, at pensionisterne skulle have forhandlingsret, er der opstået den begrebsforvirring, jeg talte om før, og hos nogle er der oven i købet opstået nervøsitet for, at det, organisationerne prøvede på med deres krav, var at skabe sig et monopol på samtlige pensionisters meninger. Noget sådant er naturligvis noget vrøvl. Om en forhandlingsret, sådan som vi kender dette begreb fra arbejdsmarkedet, er der og kan der ikke blive tale.

Paragraffen må skulle fortolkes, som hr. Valbak gjorde det her for et øjeblik siden; der er ingen anden måde at fortolke den på. Men alene det, synes jeg, bør hilses med stor tilfredshed. Der er nu tale om, at ministeren påtager sig en høringspligt, påtager sig ingen sinde at stille lovforslag på disse områder, uden at pensionisternes organisationer har været hørt først. Jeg synes, at det er et smukt træk ved en lovgivning, at dette kommer til at stå deri, og jeg vil gerne hilse det med stor tilfredshed og med en tak til ministeren for, at det nu endelig er kommet ind i loven. Det er, som jeg tror også hr. Albertsen var inde på det, en historisk dag. Denne paragraf kommer aldrig nogen sinde ud af loven igen. Når vi har sat den ind her ved tredje behandling i folketinget, så står den der, og så står den der lige så længe, vi har en pensionslovgivning. For fremtiden vil det ikke være muligt for nogen minister at undlade at forhandle, undlade at høre de pensioneredes organisationer.

Vi har selvfølgelig også sympati for lovforslagets øvrige indhold, og da man på forhånd har hørt de forskellige partiers opfattelser og de alle har tilkendegivet, hvordan de vil stemme både ved anden og tredje behandling, så skulle man i grunden kunne lade sagen gå direkte til anden og tredje behandling uden udvalgsbehandling. Vi kender hinanden, vi ved, hvordan der til syvende og sidst bliver stemt, så hvis ikke det var, fordi det er et meget interessant områ-